

LEA PISANI,
strokovnjakinja za celovito
podobo osebnosti

S SVOJIM DELOM STRANKI NASTAVLJAM OGLEDALO

Priznam, da sem se pred srečanjem z njo večkrat preoblekla. Oklevala sem med bolj formalno opravo in med nekoliko bolj umirjeno različico svoje frfotavosti. A sem, kljub vsemu trudu, znova pristala v barvah. »Kar bo, pa bo. To sem jaz,« sem si zamrmrala. In bila pomirjena, ko mi je povedala, da nikoli ne ocenjuje ali sodi ljudi po njihovi urejenosti. Razbere pa z nje marsikaj. Predvsem to, kako živijo. Priznam, da sem se namuznila, ko je, na mojo pobudo, interpretirala moj slog. Lea Pisani, Gorenjka, ki živi na Krasu, svetovljanka in zelo subtilna ženska, je izjemno prijetna sogovornica. Z izrazitim občutkom za lepo in kakovostno pomaga, da s celovito vizualno podobo izrazimo svojo bit.

MAJA FURMAN, FOTO: MIRAN JURŠIČ

Stranke najprej vprašam, s čim se profesionalno ukvarjajo, kašen je njihov življenjski slog, kako poteka njihov delavnik, zelo pomembno je, da izvem, kaj želijo svetu projicirati s svojo podobo.

o Strokovnjakinja za celovito podobo osebnosti – sliši se precej eksotično. Če se oglašim pri vas, kako konkretno bi bilo videti najino sodelovanje? Kako bi mi pomagali izgrajevati celovito podobo? Individualno svetovanje, ki ga imate v mislih, bi trajalo približno pet ur, verjetno še kakšno uro več.

o Joj, toliko časa? Zakaj?

Stranke večkrat podobno odreagirajo, ko rečejo: Joj, kaj bova pa počeli toliko časa? Vendar na koncu spoznajo, da je bil ta čas potreben, zdi se jim celo, da nama je še ostala kakšna neobdelana tema. Svetovanje je namreč zelo poglobljeno, gre za proces, skozi katerega se poskušam osebi čim bolj približati, jo spoznati itd. Kar pa niti ni naporno, saj imam res zelo zelo zanimive stranke.

o Kdo torej pride k vam? So to večinoma ženske?

Ljudje, ki so zelo razmišljujoči, ki si želijo iti iz teorije v življenje. Moje stranke so tudi moje največje učiteljice. Poskušam se jim prilagoditi, jih poslušam, na podlagi tega si ustvarjam profile, ki so dobrodošli tudi pri delu z mojimi nadaljnjimi strankami. Sprva sem imela večinoma ženske stranke, zdaj se za svetovanje pogosto odločijo tudi moški. Lani jih je bilo celo več kot žensk. Oboji pa so ambiciozni, zavedajo se moči podobe in si želijo oblikovati vizualno identiteto. Velikokrat so to ljudje, ki so tako ali drugače povezani s tujino in jim je tovrstno svetovanje bližje, saj že poznajo t. i. image consulting.

o Če se vrneva k svetovanju – kako torej poteka?

Stranke najprej vprašam, s čim se profesionalno ukvarjajo, kakšen je njihov življenjski slog, kako poteka njihov delavnik, zelo pomembno je, da izvem, kaj želijo svetu projicirati s svojo podobo. Ugotovim, kakšen je njihov slog oblačenja, naravna obarvanost, upoštevam tudi njihove naravne danosti, kot so oblika postave, obraza itd. Pri celotnem procesu je zelo pomembno, da je stranka odprta, dojemljiva in da sodeluje z mano. Za boljšo ilustracijo glede časovnega okvirja svetovanja naj povem, da že samo barvno analizo včasih delam več kot uro in pol. Barvno analizo naredim na podlagi barve kože, oči in las. Pomembni sta celo barvi belečnice in zob. Cilj je, da harmonijo, v katero nas je pobarvala narava, nadaljujemo z barvami oblačil in tako izdelamo skladno podobo, ki se zdi človeškemu očesu lepa.

o Da ženske zanimajo barve in načini, kako jih kombinirati glede na barvo oči,

Marko Juhant, strokovnjak za vzgojo otrok, v eni svojih knjig piše o tem, da če je mama urejena, imajo njeni otroci, predvsem sinovi, občutek, da je vse v redu.

las in kože, je skoraj samoumevno. Pa to zanima tudi moške?

Tako je in nad tem sem vedno znova presenečena. Po mojih izkušnjah moški celo veliko bolj poznajo barve, ki jim ustrezajo, kot ženske. Zgrešijo samo takrat, ko nosijo oblačila, ki jih zanje izbere žena. Vsekakor pa moškimi tudi ni preveč všeč, če ženske nosijo preveč črnih oblačil. Pri izgrajevanju celovite podobe osebnosti upoštevam prav tako mimiko obraza, gestiko, telesno držo, barvo in jakost glasu itd. S svojim delom stranki nastavljam ogledalo. Človeška narava je taka, da lažje sodimo in kritiziramo druge, ker jih vidimo, sebe pa ne vidimo, zato posledično ne znamo biti kritični do sebe. O tem fenomenu je pisal že prof. Anton Trstenjak, ko je rekel, da ko se postavimo pred ogledalo, vidimo podobo, ki jo želimo videti. Vidimo se takšne, kakršne bi želeli, da nas vidi drugi. Realna podoba o nas pa ostaja zamegljena. Zakaj? Zato, ker smo, ko stojimo pred ogledalom, statični. Pomemben prispevek naši celoviti podobi sta mimika obraza, drža telesa, tudi barva glasu in seveda naša energija, ki pa ju v ogledalu ne vidimo. No, in ravno zato ni tako lahko oblikovati celovite podobe osebnosti, ki odraža vse naše osebne lastnosti. Če torej sklenem; na osebno svetovanju stranki nastavljam ogledalo, kar konkretno pomeni: ko mi stranka reče, da na primer želi projicirati prijaznost in dostopnost, in ugotovim, da je hkrati tudi zelo dinamična oseba, ji svetujem, da poudariva tudi njeno dinamičnost. To pomeni, da dinamičnost vpleteva v barvno analizo in v barvne kombinacije njenih oblačil, svetujem ji uporabo različnih materialov in vzorcev, ki poudarjajo njeno dinamičnost. Ne nazadnje individualno svetovanje vključuje tudi skupen nakup in izbiro oblačil.

Se vam je že zgodilo, da kdo ni sprejel vaših nasvetov?
Pri svetovanju gre za pogovor, izmenjavo mnenj, iskanje rešitev, ne gre za avtorsko podajanje informacij. Zagotovo pa mi je v veliko zadovoljstvo, če gre stranka nemudoma iz teorije v prakso. Pri tem so uspešnejši moški.

Ko enkrat poznamo kulturo oblačenja, lahko s svojo vizualno podobo tudi manipuliramo? Lahko s tem prikrijemo kakšno svojo neprijetno lastnost?

Lahko. Na primer, če smo bolj boemski tip človeka oziroma nam red ni ravno blizu, si pa želimo biti videti urejeni, se s poznavanjem kulture oblačenja lahko discipliniramo in zavestno po-

Sprva sem imela večinoma ženske stranke, zdaj se za svetovanje pogosto odločijo tudi moški. Lani jih je bilo celo več kot žensk. Oboji pa so ambiciozni, zavedajo se moči podobe in si želijo oblikovati vizualno identiteto.

stanemo bolj urejeni. Lahko si izdelamo sistem urejanja in skrbi za oblačila ter tako projiciramo zanesljivost, zaupanje, neko konstanto itd. S svojo obleko lahko vplivamo nase, a moramo imeti za to moč in zagotovo tudi dobre izkušnje. To moramo početi razumno, zavestno, čeprav se ob tem ne počutimo najbolje, lahko rečem, da moramo iti iz svoje cone udobja.

Ali zaradi svojega poklica ljudi, ki jih srečujete, presoate po njihovi opravi, po vizualnem videzu?
Sploh ne. Edini, ki navadno vzbudi mojo pozornost, je zelo neurejen človek. Vendar ga ne sodim. Vem, da ni imel moči, da bi se uredil. To pomeni, da ima tak človek zagotovo veliko osebnih življenjskih težav, ki mu jemljejo energijo, zato mu te zmanjka, ko gre za zunanji videz. Tudi na različnih prireditvah ne gledam, kako so ljudje urejeni oziroma ali so primerno urejeni. Edino, kar zaznam, je trud, ki so ga vložili v svojo urejenost. Tega pa res takoj zaznam. In verjetno nisem edina, trud, ki ga vložimo v svojo obleko in v svoj videz sploh, zaznamo vsi.

Ali je, ko govorimo o celoviti podobi osebnosti, nujno, da nosimo modna oblačila?
Moje stranke so običajno celovite osebnosti,

zato je zlahka oblikovati celovito podobo. Takšna oseba iz mode vzame samo tisto, kar ji ustreza. Mode ne negirajo, jo spremljajo, ta jih navdušuje in razveseljuje ter tudi pomlajuje.

Pravite, da v neurejenih ljudeh prepoznate njihovo osebno nesrečo oziroma takoj veste, kako živijo. Torej lahko iz tega, kako je nekdo urejen, sklepamo o njegovem življenju?
Zagotovo. Naša podoba je namreč nesramno zgovorna. Morda se včasih zdi, da ni prav, da je tako, a tako vendarle je. Prav je tudi, da se tega zavedamo in da v tem vedenju vzgajamo tudi svoje otroke, predvsem z lastnim zgledom. Marko Juhant, strokovnjak za vzgojo otrok, v eni svojih knjig piše o tem, da če je mama urejena, imajo njeni otroci, predvsem sinovi, občutek, da je vse v redu. Ampak imam tudi jaz slabe dni in vem, da jim ni všeč, če sem skušana in »nesestavljena«.

In kako je vaša urejenost vplivala na vašo sinova?
V našem primeru bi lahko rekla, da vlečejo zgledi, ker se o tej temi ne pogovarjamo pogo-

sto. Sem namreč neizmerno vesela in hvaležna, da se zavedata, da se je ob posebnih priložnostih treba obleči drugače kot sicer. In tega bi se morali zavedati prav vsi. To, da se za posebne priložnosti oblečemo drugače, je kot nekakšna začimba življenja. Če tega ne zaznamo in ne dojamemo, lahko rečemo, da naše življenje nima dinamike, odtenkov in je v njem vse nekako »naravnost«. Sinov torej nikoli ni bilo treba pregovarjati, da sta se ob posebnih priložnostih oblekla drugače. Edino, kar sem zavestno počela v zvezi z njunima opravama, je bilo to, da v šolo nikoli nista hodila oblečena v trenirke. Raje sem jima kupila res zelo udobne hlače. Vztrajam tudi, da si kupujeta kakovostna oblačila. Oba sta esteta, imata občutek za lepo, zato ju tudi velikokrat vprašam, kaj menita o moji opravi, in ju prosim za nasvet.

In s katerim kosom oblačila ne bomo nikoli zgrešili?

Čeprav rada nosim torbice iz trajnostnih materialov, menim, da je dober usnjen površnik, tipa »moto-café«, ki se prilega našemu telesu, vedno dober nakup. Če ga preišljeno izberemo, ga lahko nosimo več kot sedem let. Kroj je izvorno oblikovan tako, da nima odvečnih detajlov, le zadrgo po sredini. Nosimo ga lahko čez srajco, polo majico ali T-majico, s hlačami chinos, kavbojkami, ženske ga lahko nosimo čez obleko. Nikoli ne bomo zgrešili z lepim volnenim puloverjem iz tanjšega pletiva, vsakdo potrebuje kakovostne črne usnjene čevlje, vedno svetujem tudi tanek prešit brezrokavnik z umetnim ali naravnim polnilom, ki je uporaben celo leto. Zagotovo pa je mala črna obleka, ki jo omenjate, vedno dober nakup za ženske, za bela srajca, ki še vedno velja za najslovesnejšo.

Če se ustaviva pri urejenosti in podobah politikov. Zadnje čase za svojo veliko pozornosti prestreza predsednica Državnega zbora RS, Urška Klakočar Zupančič. Kako komentirate njen izbor rdečih salonarjev, njene tetovaže in uhan v nosu?

Prepričana sem, da je predsednica inteligentna ženska, mislim, da je rdeče lakaste čevlje izbrala premišljeno. Njeno izbiro razumem kot poudarjanje problematike enakosti spolov. Po mojem mnenju je s tem dejanjem drzno zanihala to temo v ekstrem, z upanjem, da se bo nihalo enkrat razumno uravnovesilo, česar si želimo vse ženske. Hkrati upam, da se je s to potezo zavedala posledic, ki so sledile. Ta dogodek je bil ne nazadnje dokaz, kako veliko moč ima zunanja podoba. Čevlji so nekakšna osebna izkaznica, ki o tistem, ki jih nosi, pove veliko. Z njimi lahko preskajemo ravni oblačenja in izdelamo podobo bolj ali manj formalno. Čevlji namreč zelo

zgovorno pripovedujejo zgodbe o svojem lastniku. Visoke pete so od nekdaj kamen spotike. V sedemdesetih letih so pripadnice feminističnega gibanja poudarjale, da čevlji z visokimi petami opredeljujejo žensko zgolj kot spolni objekt. Rdeča barva je barva strasti, dominantnosti, nekoč barva bojevnikov, bogatašev in najvišjih državnih dostojanstvenikov. Danes je to barva samozavestnih ljudi z željo po dominantnosti. Želim si, da bi se naši najvidnejši predstavniki zavedali moči podobe in bi jo znali izkoristiti sebi v prid. Želim si, da bi poznali kulturo oblačenja. Večkrat rada poudarjam, da je obleka ogledalo časa, naroda in socializiranega človeka. Kultura oblačenja in kultura obnašanja nista umetni formi, nastali sta skozi razvoj in socializacijo človeka. Tisti, ki nas predstavljajo v politiki, bi morali predstavljati vse; tiste, ki so volili zanje, in tudi tiste, ki zanje niso volili. Ko nekdo postane predstavnik naroda, njegova podoba ni več njegova osebna stvar, česar se mora tudi zavedati. Prav je, da se tak človek prilagaja, ko gre za izbiro oblačil, vendar naj poudarim, da tovrstno prilagajanje ni podrejanje, je le želja po dobri komunikaciji.

Pri naših politikih, predvsem pri predstavnikih Levice, je zaznati več nekakšne sproščenosti in ležernosti pri oblačenju. Ne nazadnje ima precej neformalno podobo tudi premier Robert Golob. Kaj s tem sporočajo?

Zanje je primerna šesta raven oblačenja, to je tradicionalna poslovna obleka ali temna obleka. To je v bistvu poslovna uniforma zato, ker je anonimna. Taka oprava je zelo dobrodošla za ljudi, ki so zelo izpostavljeni v javnosti. Ti ljudje imajo malo časa, njihovi urniki so natrpani, zato težje najdejo čas za izbiro primerne oblačenja. Zanje je nevtralna podoba z izbiro tradicionalne poslovne obleke zelo dobra in varna.

Od opisanega zelo odstopa na primer britanski premier Boris Johnson.

Zaradi načina, kako je urejen, se mi zdi nevaren ... Bil je namreč vzgojen v visoki kulturi, obiskoval je Eton College, kjer študenti vsak dan nosijo dnevni frak, gre torej za zelo uniformirano elito. Kljub vzgoji, ki jo je bil deležen, s svojim trenutnim videzom nasprotuje vsem pravilom, kar govori o izrazitem egu. Sicer nosi obleko, a zelo površno, kot da z načinom nošenja sporoča, da ga ljudje ne zanimajo, da mu ni mar zanje. Zelo podobna Johnsonovi podobi je bila tudi Trumpova. Tudi on je nosil obleko neprimerne velikosti, večkrat celo pomečkano itd., kratka, nosil jo je mamlomarno.

so nad barvami. Eksperimentiram z barvami in opazujem, kaj se dogaja okoli mene in kako ljudje reagirajo nanje.

Edini, ki običajno vzbudi mojo pozornost, je zelo neurejen človek. Vendar ga ne sodim. Vem, da ni imel moči, da bi se uredil. To pomeni, da ima tak človek zagotovo veliko osebnih življenjskih težav, ki mu jemljejo energijo, zato mu te zmanjka, ko gre za zunanji videz.

Ustvarili ste tudi zanimiv trajnostno naravnan dogodek Obleko podarim – dobim. Za kaj gre pri tem projektu?

Tako je, zasnovala sem ga skupaj s psihoterapevko Jano Lavtižar in s svetovalko za urejanje domov Tino Markun. V omarah Slovenk je namreč zelo veliko nenosenih oblačil. Mnoga so slabše kakovosti, nekaj pa je tudi kakovostnih, lepih in bi lahko osrečila ženske, ki si takšnih oblačil ne morejo privoščiti. Naša želja je bila ženske spodbuditi, da počistijo garderobe, jih opogumiti, da prinesejo najlepša in neuporabljena oblačila ter jih zamenjajo ali podarijo. Pobuda za ta dogodek je prišla iz povezljivih vsebin, s katerimi se organizatorke dogodka ukvarjamo pri svojem delu, in iz želje združiti različne vidike na temo oblačil: kakšno je psihološko ozadje našega odnosa do oblek, kako ustvariti garderobo, v kateri bodo oblačila, ki jih radi nosimo in so usklajena z našimi danostmi in vrednotami, ter kako lahko z izmenjavo oblačil sami prispevamo k zmanjšanju negativnih vplivov na okolje, povrhu pa naredimo še nekaj dobredelnega. Posebno noto dogodku pa daje ta tudi druženje in miselnost, da z majhnimi spremembami pri sebi lahko pozitivno vplivamo tudi širše.

In kako je za vas lepo oblečen človek?

Lepo oblečen človek je negovan, urejen, uporablja kakovostna oblačila in dodatke ter nosi oblačila ustrezne velikosti. Zazna se, da se v izbranih oblačilih počuti dobro. Hm, pa lepo diši.

Se bo v prihodnosti formalna podoba najvišjih predstavnikov vendarle zrahljala?

Če se vrnem k razmišljanjem prof. Trstenjaka; razvit človek ne bo več potreboval uniforme. Na severu najvišji predstavniki uniforme uporabljajo redkeje. Ko bomo torej dovolj razviti kot družba, ne bomo več potrebovali uniform. Kdaj pa bo to? Ne vem. Zdi se mi, da jo za zdaj še potrebujemo ...

Več vem, manj potrebujem – tak je slogan vašega dela. Kaj konkretno to pomeni, ko gre za celovito podobo?

Več vem o sebi, o svojih naravnih danostih in o kulturi oblačenja, pravilneje kupujem in tako učinkovito oblikujem svojo vizualno identiteto. Na podlagi teh informacij pravilno kupim oblačila, jih dolgo nosim in sem zato trajnostno usmerjena. Ker oblačilo dolgo nosim, lahko dvignem cenovni razred

oblačil. So blagovne znamke, ki imajo rade svoje kupce in jim rade ponudijo kakovost. So pa tudi znamke, ki gradijo na statusnih simbolih, in če kupujemo statusne simbole, plačamo znamko, ni pa rečeno, da dobimo tudi kakovost.

V kakšnih oblačilih pa se vi osebno najbolje počutite?

V enobarvnih oblačilih in v kakovostnih materialih. Moj letošnji izziv je, da sem začela uporabljati barve. Do zdaj sem se najraje oblačila v črno, ker se v tej barvi počutim najbolj mirno, hkrati se ujema z mojo naravno obarvanostjo. Poleti jo zamenjam z belo. Odločitev, da bom začela uporabljati barve, je bila zavestna. Prvi korak je vedno neudoben in naporen, vendar vem, da bo dolgoročno koristen in da bo barva, če se lahko tako izrazim, delala zame. Zelo zanimiv je odziv ljudi na mojo spremembo, navdušeni